

който направи добро гостоприемство на Руските солдати и опълчениците Българи. Послѣ една почивка, тръгнахме за въ Казанлъкъ, гдѣто при влизанieto въ града, посрѣцнахъ ни много множество народъ изъ него и нѣколко Турци отъ градътъ и селата, които бѣха останали и немогли да сварятъ да избѣгатъ. Бѣхме на квартиръ у Иванъ Касеолу, а частно у Пенча Боневъ Топаловъ и у попъ Стефана Бозовъ и стояхме 10 дни. Въ това врѣме отредената Руска война отъ Орловскійтъ полкъ и отъ 4-та стрѣлкова бригада заедно съ опълчениците, които непрѣставахъ да дѣйствуватъ. При взиманieto табийтъ надъ Шипка, паднахъ и се ранихъ нѣколко наши солдати сжцо и нѣколко офицери, които командувахъ бойтъ. Причината на това бѣше, че Турската войска, като се осѣти че е силно нападната, вдигна бѣло знаме, знакъ че се подчиняватъ и прѣдаватъ; но това обаче бѣше една измама отъ тѣхна страна, щото когато нашитѣ бѣхъ приближили прѣднитѣ редове и навлѣзли въ табийтъ, отъ всѣка страна изгърмахъ и се испразднихъ Турскитѣ пушки върху нашитѣ солдати. Послѣднитѣ, като видѣхъ, че това е измама, впуснаха се въ табийтъ имъ и разсипахъ съществуващитѣ вътрѣ Турски войници, отъ които падна една часть оттѣхъ, друга часть бидохъ хванати плѣнници, а другата часть се прѣстнахъ на истокъ и западъ по грѣбнака на Стара-Планина. Падналитѣ Русски командири се погребохъ въ двора на Казанлъшкия дѣвически манастиръ. Турцитѣ плѣнници бидохъ отправени подъ конвой прѣзъ Търново, Романия въ Россия, пазени отъ 6-та Българска Дружина. На 17-й юлий додохъ двѣ депотации едната отъ Нова-Загора имеюща на чело Иванъ Поповъ отъ с. Хаинито (Кулупчий), а другата отъ Стара-Загора, имеюща на чело г. П. Р. Славейкова, проводени отъ Българитѣ викающъ: помощъ, исклаха ни, ще се освободимъ; но земята ще бжде пуста, безлюдна и праздна, дѣто въ слѣдствие на тия депотации се издаде приказъ и Българскитѣ Дружини подъ командата на Генералъ-Майоръ Столетовъ се отправихъ въ Стара-Загора. Кавалерията на Генералъ Гурво придружена съ 9-й Орловски полкъ и 4-та